

Намозга виқор билан келинг!

16:00 / 21.11.2021 1718

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

Абу Қатода розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Биз Набий соллаллоху алайҳи васаллам билан намоз ўқиётган эдик. У зот бирдан одамларнинг тапир-тупурини эшитиб қолдилар ва намозни ўқиб бўлиб:

«Сизга нима бўлди?» дедилар.

«Намозга шошилдик», дейишди.

«Ундай қилманглар. Намозга келганингизда ўзингизга оҳисталикни лозим тутинглар. Етганингизни ўқиб, ўтганини тўлатиб ўқинглар», дедилар».

Учовлари ривоят қилганлар.

Шарҳ: Намоз Аллоҳ таоло билан мулоқот, муножот эканлиги ҳаммага маълум. Жамоат намозига келаётган одам уйдан масжидга қараб биринчи қадамни босишидан бошлаб намозда турган ҳисобланади.

Демак, у намоз ўқиш одобини сақлаши керак. Шошилиб, апил-тапил, номуносиб ҳаракатлар қилиш намоз одобларига тўғри келмайди. Асли ундай одам оҳисталик билан, шошилмай, ўзини виқор билан тутиб, ҳаракат қилиши лозим. Намозни етган жойидан жамоат билан ўқийди. Ўтган жойини эса ўзи ўқиб, тугатиб қўяди.

هُنِي كَسَلًا مُكَيَّلًا وَعَوَالٍ صَالًا لِيَا أُوشْمَافَ عَمَاقِ الْإِلْمُتْ عَمَسَ إِذَا: ۞ يَأُورِي فَو
يَفَو. ۞ أَوْمَتَافَ ۞ مُكْتَأَفَ ۞ أَمَو ۞ أَوْلَ صَفَ ۞ مُتْ كَرْدَا ۞ أَمَفَ ، ۞ أُوْعَزْسُتَ ۞ أَلَو ۞ رَأَقَوْلَ ۞ أَو
هُنِي لَعَو ۞ شَمَيْلَ ۞ نَكَلَو ۞ مُكَدَحَا ۞ أَهَلْ ۞ غَسَيَ ۞ أَلَفَ ۞ أَلْ صَالِبَ ۞ بَوُثَ إِذَا: ۞ يَحُأ
كَقَبَسَ ۞ أَمِضْ قَاوَتْ كَرْدَا ۞ أَمَلْ صَ ۞ رَأَقَوْلَ ۞ هُنِي كَسَلًا

Бошқа бир ривоятда:

«Иқоматни эшитсангиз, ўзингизга оҳисталик ва виқорни лозим тутган ҳолингизда намозга боринг. Шошилманг. Бас, намозни етган жойингиздан ўқинг, ўтган жойини ўзингиз тамомланг», дейилган.

Яна бир ривоятда:

«Намозга иқомат айтилса, бирортангиз унга югургилаб бормасин. Лекин ўзига оҳисталик ва виқорни лозим тутган ҳолида юриб борсин.

Намозни етган жойингдан ўқи. Сендан ўтганини адо этиб қўй», дейилган.

Шарҳ: Ушбу ривоятларда биринчи ривоятдаги маъно бир оз кенгроқ қилиб таъкидланмоқда.

Ундаги оҳисталик шошмасдан ҳаракат қилишни ва беҳуда ҳаракат қилмасликни билдиради. Виқор эса кўринишдаги ҳолат бўлиб, иккала маъно бир-бирини тўлдириб келмоқда.

«Ҳадис ва ҳаёт» китоби асосида тайёрланди